

ХЕНРИ СЛЕСАР ИЗГУБЕНО КУЧЕ

Превод от английски: Петър Оббов, —

chitanka.info

Диванът в чакалнята на доктор Фролих бе покрит с плат, който издаваше изискан вкус. Върху него се бе разстлала копринената рокля на Джулия Смолет. Младата жена въздъхна и се наведе напред, кръстосвайки бледите си ръце. Човекът, за когото се бе омъжила преди четиринадесет години, само я погледна и сви вежди.

Джордж стоеше прав в другия край на чакалнята и уж разглеждаше някаква гравюра. Бе широкоплещест, с къси ръце и носеше дискретен костюм от туид. Закръглена яка с прикрепена към нея златна игла пристягаше якия му врат. Костюмът като че ли му бе леко тесничък. Приличаше на човек, свикнал с коне, седла и утринни разходки. А всъщност бе израсъл в града счетоводител, който работеше в кантора на авеню „Лексингтън“.

Джулия отново въздъхна.

— Какво има? — попита я Джордж.

— Нищо. Само се чувствам малко поуморена. Какво се бави толкова?

— Та ние сме тук едва от пет минути. Господи, всички ли жени са лишени от чувство за време?

Тя го погледна с големите си тъжни очи, вдъхновили го преди години да напише сонет.

— Извинявай, но ми се струва, че се бави.

В чакалнята се появи рижа жена, която ги изгледа строго и попита:

— Господин и госпожа Смолет? Доктор Фролих ви очаква.

Докторът бе седнал зад бюрото си. Бе симпатичен, леко пълен, с посивяла коса, подстригана на четка.

— Радвам се, че дойдохте, господин Смолет. Както вече обясних на съпругата ви, мисля, че би било добре и вие да присъствате на нашия експеримент. Реших, че бихте могли да ни предоставите някои сведения от миналото...

Джордж Смолет се изкашля:

— Вижте, докторе, не искам да ме разберете криво. Не съм от онези, които бъркат хипнозата с черната магия. Искам да кажа, че горедолу съм наясно по въпроса. Прочел съм някоя и друга статия.

— Още по-добре — отвърна Фролих. — Това само ще помогне. Важното е човек да преодолее предрасъдъците си. Съпругата ви вече свикна с тази мисъл. Нали, госпожо Смолет?

Джулия само се усмихна свенливо и кимна с глава. Седнала на стола пред бюрото, тя изглеждаше още по-миниатюрна.

— Със съпругата ви имахме вече няколко разговора на тази тема. Знаем с какъв проблем ни предстои да се сблъскаме. Но според мен би било добре и вие да си кажете мнението, преди да опитаме да се върнем назад в миналото.

— Вижте... — отвърна Джордж Смолет, потърквайки брадичката си. — Като че ли не ви разбирам много добре.

— Никак не е сложно. Искам само да знам какво мислите за страха от кучета, който изпитва съпругата ви. Доколкото разбрах, именно вие сте пожелали тя да се обърне към лекар.

— Точно така. Вижте, жена ми е много плах човек. Впрочем сигурно и вие сте го разбрали. Ще ви кажа само, че това не бе толкова силно изразено, когато се оженихме. Според мен всичко започна след раждането на първия ни син, който сега е на единадесет години. Полека-лека ставаше все по-силно. Тя взе да се страхува от толкова много неща — от всеки шум, от тъмнината, от всичко, от абсолютно всичко! А за кучетата...

— Именно — прекъсна го докторът, — разкажете ми за кучетата. Джордж се загледа в лампата върху бюрото.

— Не мога да го обясня. Вие сигурно бихте го сторили по-добре от мен. Знам само, че изпитва такъв ужас от кучата, че е достатъчно да види едно и... Нали ме разбирате? Дори то да е на километър разстояние, жена ми изпада в нервна криза. И това продължава вече години. А сега е още по-лошо.

— В какъв смисъл?

— Тази година се преместихме да живеем извън града. Нали знаете как е там, докторе? Има доста кучета. Почти във всеки двор.

Джулия простена. Докторът и мъжът ѝ се направиха, че не са чули нищо.

— Знаехте ли това, когато решихте да се преместите?

Този въпрос като че ли не се хареса на Джордж.

— Честно ще ви кажа, че не помислих за това. Като че ли бях забравил за фобията на жена ми. Но, според мен, най-добрият начин някой да се излекува от подобно нещо, е да го накараш да се сблъска директно с причината.

— Напълно сте прав — каза докторът, — но все пак има и нещо друго...

— Виждаш ли! — възкликна Джордж и погледна жена си триумфиращо. — Какво ти казах?

И усмихнат се обърна към доктор Фролих:

— Мислех си да взема куче. Голямо. Имаме две момчета. Когато бях малък, винаги съм имал куче. Срамота е да лишаваш децата от такъв приятел, нали?

— Да, наистина понякога са чудесни приятели — отвърна докторът.

— И още как! Най-верните приятели. Още повече когато живееш извън града. Там се навъртат всякакви типове. Кучето е необходимо. Не мислите ли?

— Възможно е.

— Разбира се. И така, бях решил да взема куче и да го отведа къщи. Дори бях избрал едно. Бе много голямо. Истинско куче, не някакво си салонно животинче. Куче, за което почти няма нужда да се грижиш.

Джулия потръпна.

— Но не можах да го взема. Просто не ми достигна смелост. Кой знае какво можеше да се случи. Казах й да се обърне към лекар. Тя отиде при доктор Елисън. А той пък ни насочи към вас...

— Ясно — каза доктор Фролих. — Нека сега аз да кажа няколко думи. Първо, искам да сте наясно какво ще правим днес.

Докторът се облегна на стола си.

— Вече съм споменава пред госпожа Смолет доста неща за хипнозата. Не искам да се повтарям. Все пак ще ви кажа, че ние смятаме хипнозата за част от терапията. Тя е много полезна особено при някои определени случаи, спестява на пациента дългите месеци лечение, тъй като премахва неговата природна съпротивителна сила. Тя създава една особена връзка между лекаря и болния. И двамата се приближаваме до основата на проблема. Според мен при вашата съпруга става въпрос за някакъв инцидент, който е станал доста отдавна. И именно хипнозата може да повдигне завесата, която закрива подсъзнанието.

— Ясно — промълви Джордж.

Той погледна жена си. Джулия следеше с поглед движението на устните на доктора.

— Но трябва да ви предупредя, че хипнозата не винаги е магическо лекарство. Искам да сте наясно с това.

Фролих явно бе забелязал разочарованието у Джулия, защото добави усмихнат:

— Но по отношение на госпожа Смолет аз съм оптимист. Мисля, че осъществявайки едно връщане назад в миналото, ще направим голяма крачка напред. Именно това ще бъде нашата задача днес.

— Докторе, какво точно значи „връщане назад в миналото“?

Фролих стана.

— Ще върна жена ви в нейното минало. Ще се опитам да ѝ помогна да изживее отново детството си и ще видим дали няма да успеем да повдигнем поне края на завесата...

— Веднага ли? — попита Джулия.

— Ако сте готова, веднага.

И той натисна звънеца върху бюрото. Появи се рижата медицинска сестра, която взе да затваря капаците на прозорците, като по този начин скри от погледите им сивото навъсено небе и ситния дъждец.

— Господин Смолет, а сега, ако обичате, изчакайте в съседната стая.

— Разбира се.

— Ще се върнете, когато съпругата ви вече е хипнотизирана.

— Добре — отвърна Джордж и се отправи към вратата.

В стаята бе тъмно. Докторът запали лампата върху бюрото. Светлината обля лицето на Джулия. Фролих пристъпи към нея.

* * *

Сестрата каза:

— Господин Смолет, вече може да влезете.

Когато Джордж прекрачи в кабинета, там все още цареше мрак. Фролих бе приседнал в края на бюрото и въртеше писалка из пръстите си. Джулия седеше в същото кресло с отпуснати рамене и ръце, поставени върху коленете ѝ. Очите ѝ бяха затворени.

— Тя да не би...?

— Да — отвърна докторът. — Жена ви лесно се поддава на хипноза. Трябваша ми не повече от пет-десет минути. Сега седнете тихо ей там, докато ѝ задавам въпросите.

Джордж отиде в другия край на стаята и седна. Лекарят се наведе над пациентката.

— Сега може да си отворите очите, Джулия.

Тя се подчини и повдигна клепачи. Очите ѝ бяха безизразни. Джордж преглътна с труд.

— Знаете ли кой ден сме днес?

— Да, сряда.

— Грешите, петък е. Така ли е?

— Да, петък е.

— Не, Джулия, не сме и петък. Знаете ли кой ден сме?

Тя не можа да отговори. Докторът погледна съпруга ѝ.

— Правя го нарочно. Искам да изгуби представа за времето.

И продължи да я разпитва, докато тя се обърка и за месеца, и за годината.

— Джулия, слушайте ме внимателно. Искам да се върнете назад в миналото си. Ще станете отново дете. Ще видите, чуете и усетите всичко, което сте видели, чели и усетили тогава. И ще ми кажете всичко, което искам да знам. Ще отговаряте на всичките ми въпроси. Започвам веднага...

Фролих се наведе още малко напред и изведнъж чертите на жената като че ли се промениха.

— Джулия, вие сте на една годинка. Още сте бебе. Кажете ми това, което искам да знам, Джулия. Страх ли ви е от кучета?

Джордж Смолет направо подскочи, когато чу отговора на жена си. Гласът ѝ бе странен, изобщо не приличаше на нейния. Като че ли и докторът бе учуден.

— Не — отвърна странният глас. — Не ме е страх...

— Сега сте на две години. Джулия, вече сте на две години. Страх ли ви е от кучета?

— Не — повтори гласът. — Не ме е страх от кученцата. Не ме е страх...

— Сега сте на три години, Джулия, кажете ми страх ли ви е от кучета?

Гласът бе по-спокоен:

— Не, не ме е страх.

— Сега сте на четири години. На четири години сте.

Годините на детството ѝ преминаваха със светкавична скорост през гласа и лицето на младата жена. Докторът попита:

— Сега, Джулия, вие сте на десет години. На десет. Страх ли ви е от кучета? Джулия, страх ли ви е?

Това бе моментът, очакван от Фролих. Лицето на Джулия се изкриви в гримаса, а тялото ѝ се раздвижи в креслото. Търкаше с юмруци очите си. Започна да хълца:

— Топър — промълви тя, — Топър...

Фролих попита нетърпеливо:

— Джулия, кой е Топър?

— Топър — проплака Джулия с гласа на десетгодишно момиченце, — бедният Топър!

— Джулия, кой е Топър? Да не би да е куче?

— Да — отвърна тя. — Топър е моето кученце. Добро кученце.

— Сега къде е Топър, Джулия?

— Топър умря! — простена тя. — Те го гонеха. Убиха го. Аз съм виновна! Аз съм виновна!

Изведнъж престана да плаче и гласът ѝ стана твърд:

— Той е виновен! Боби е виновен!

— Джулия, кой е този Боби?

— Мразя го!

Удари с юмрук по коляното си и продължи:

— Ненавиждам го! Лош е! Боби е лош!

— Кой е той, Джулия? Някой от вашите приятели ли?

— Мразя го! Само ме дразни. Непрекъснато ме дразни! Доволна съм, че го направих. Доволна съм. Но не убивайте Топър. Моля ви не убивайте Топър!

Фролих избърса потта от челото си.

— Джулия, искам да ми разкажете всичко за Боби и Топър. Боби малко момче ли е? Роднина ли ви е?

— Не. Живее до нас. На дванайсет години е. Дърпа ме за косата и ми скъса роклята. Сложи ми кал в обувките и замери Топър с камъни.

Очите ѝ се разшириха:

— Мамо! — простена тя. — Мамо!

Викът ѝ бе толкова пронизителен, че Джордж подскочи от стола. С жест докторът му заповяда да седне отново.

— Какво се случи, Джулия? Защо викате майка си? Какво се случи с Боби?

— Той го уби! Уби го! — ехтеше детският глас.

— Кой? — извика Фролих. — Кой?

— Казах му! — хълцаше Джулия. — Казах му какво ще направя. Казах му...

Хленчът ѝ секна отведнъж. Тялото ѝ пък сякаш се вдърви. Но като че ли най-много се промени нейният поглед.

— Търси! — прошепна детското гласче. — Търси го, Топър! Дръж! Разкъсай го! Убий го!

— Господи! — възкликна Джордж.

— Тихо, моля ви — срязва го Фролих ядосан. — Джулия, слушайте ме. Искам да ми обясните. Вие ли пуснахте Топър след Боби? Вие ли го насъскахте?

Тялото на хипнотизираната жена изведнъж се отпусна и главата ѝ кимна в знак на съгласие.

— Топър причини ли му зло? Уби ли го?

— Не — въздъхна тя. — Но го ухапа по врата и те го убиха. Убиха кученцето ми. Аз съм виновна! Аз съм виновна...

Гласът замлъкна. Фролих погледна съпруга и го помоли:

— А сега, господин Смолет, ни оставете, ако обичате.

Джордж въздъхна и излезе.

След четвърт час капациите на прозорците бяха вдигнати и всичко изглеждаше като отминал сън. Доктор Фролих отново седеше зад бюрото си и изглеждаше много доволен.

— И така, госпожо Смолет, сега сте наясно. Именно този на пръв поглед невинен инцидент от детството ви е причината за вашите проблеми. А освен това изпитвате и силно чувство за вина. Вие се обвинявате за случилото се с малкия Боби. Вие сте желали Топър да причини зло на момчето и изведнъж сънят ви е станал реалност. Затова и се обвинявате. Тъкмо това самообвинение е причината за ужаса, който изпитвате толкова време.

Докторът се загледа през прозореца.

— Грейна дори слънце, виждате ли. Символично, нали Джулия!

Тя му се усмихна.

* * *

Три седмици по-късно телефонът у семейство Смолет звънна точно, когато Джулия се връщаше от сутрешния пазар.

— Госпожо Смолет, безпокои ви доктор Фролих.

— О, добър ден, докторе. Радвам се да ви чуя.

— Исках само да разбера как се чувствате. Май вчера имахме среща. Забравихте ли?

— Господи! Направо ми изхвъркна от главата!

— Ще трябва да потърсим причината за това — засмя се Фролих.

— Но сигурно няма да се наложи да търсим дълго, след като вече се чувствате добре.

— Прав сте — отвърна Джулия. — От години не съм се чувствала толкова добре. Вие наистина ме излекувахте... Толкова много обичам Атила.

— Атила ли? Това да не е вашето куче?

— Да. Идеята бе на Джордж. Вече свикнах с него.

— Чудесно. Исках само да ви напомня да наминете към мен следващата седмица по същото време.

— Разбира се, докторе.

Тя затвори телефона и се заизкачва по стълбите към горния етаж. Влезе в стаята на Джордж и завари слугинята Алис да подрежда дрехите му. Джулия приближи до прозореца и хвърли поглед към зелената морава, където подтичваше Атила.

— Ще идете ли при кучето, госпожо?

— Да, Алис, защо да не отида?

— Не знам, госпожо. Ама му нямам доверие на това животно. Ще вземе да разкъса някого, казвам ви...

— О, Алис, престани.

— Говоря сериозно, госпожо. Слушайте какво ви казвам, един ден това куче ще убие някого...

Алис излезе, мърморейки под нос. Джулия изчака слугинята да затвори вратата и откряна гардероба на мъжа си. Откачи едно от неговите сака и излезе с дрехата навън.

Денят бе великолепен. Атила се бе излегал с изплезен език и отворена уста, в която проблясваха остриите му зъби. Джулия погали кучето по огромната глава и приближи към ноздрите му сакото, което до този момент криеше зад гърба си.

— Търси, Атила! — произнесе тя с променен глас, поднасяйки към муцуната на свирепото животно напоеното с миризмата на Джордж сако. — Търси го, Атила! Дръж! Разкъсай го! Убий го!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.